

det, er det forudsat, at det som betingelse for modtagelse af underholdshjælp fastsættes, at *ægteskabet skal have været mindst i 5 år*. Blandt de „ældre“ enker, der her er tale om, drejer det sig kun om en ganske lille del, der ikke opfylder denne betingelse. Såfremt alderen for enkestandens indtræden sættes til 50 år, drejer det sig formentlig om ca. 200 af de omtalte godt 5 000. Sættes aldersbetingelsen op til 55 år, drejer det sig næppe om mere end ca. 50 af de 1 500—2 000.

Det kunne i denne forbindelse drøftes, hvorvidt det var rimeligt, at betingelsen om ægteskabets varighed fastsattes til 10 år. Hertil må imidlertid bemærkes, at dette for såvidt ikke ville medføre nogen væsentlig reduktion i antallet af berettigede. Efter de foreliggende sparsomme oplysninger kan det antages, at en sådan udvidet begrænsning ville betyde, at det antal, der afskæres fra hjælp, ville blive fordoblet i forhold til, hvad der er tilfældet med en 5 års regel. Der vil herefter kun blive tale om en besparelse i udgifterne på mindre end 0,5 mill. kr. I denne forbindelse er det værd at lægge mærke til, at Sverige, der i sin lovgivning har en bestemmelse om ydelse af enkepension til 55-årige enker, har begrænset kredsen således, at hjælp kun ydes til enker, der har været gift i mindst 5 år. (Efter lovændring af 3. juni 1955 kan pensionen, når særlige forhold taler herfor, gives, selvom ægteskabet har været af kortere varighed). Alt i alt synes en betingelse om, at ægteskabet skal have været i 5 år, at give både så lang en periode, at det undgås, at ægteskabet stiftes særligt med underholdshjælp for øje, og samtidig en tilstrækkelig lang tid til, at enkens erhvervschancer må antages at være væsentlig mindsket.

Ved de skitse-mæssige forslag til enkepensionsordninger, der findes i folkeforsikringskommissionens betænkning, er det nævnt, at pensionen eventuelt kan fastsættes til mindre end aldersrenten til enlige. I det følgende er man dog gået ud fra en *pension svarende til aldersrenten til enlige med tillæg af folkepension*. Dette skyldes, at man ikke mener, at der foreligger en tilstrækkelig begrundelse for at give en mindre ydelse til en kvinde, der bliver enke som f. eks. 58-årig, end til en enlig kvinde på 62 år, når deres indkomstforhold iøvrigt berettiger dem til hjælp. Fastsættelsen af en lavere ydelse

ville formentlig i praktisk talt alle de tilfælde, hvor der er behov for hjælp, betyde, at der måtte rejses spørgsmål om hjælp efter forsorgsloven til supplerende af indtægten op til samme grænse, som gælder for aldersrentemodtagerne.

Til gengæld regnes der ved nærværende beregninger med indførelse af fradragsbestemmelser, der gælder for hele enkepensionen (altså også den del, der svarer til den foreslåede folkepension), men således, at det fradragsfri beløb bliver det samme som for enlige aldersrentemodtagere. Finder man en ordning efter disse retningslinier for kostbar, er det antagelig rimeligere, at man hellere end at nedsætte ydelserne sætter aldersgrænsen for enkestandens indtræden op fra 50 til 55 år.

Den gennemsnitlige, fulde rente for hele landet bliver ca. 3 300 kr. årlig. Som et groft skøn har man regnet med, at godt halvdelen (ca. $\frac{3}{5}$) af dem, der får underholdshjælpen, vil få det fulde beløb, mens resten gennemsnitligt vil få halv rente. Udgifterne bliver herefter, hvis aldersbetingelserne sættes til 50 år, godt 13 mill. kr. og med en aldersbetingelse på 55 år godt 4 mill. kr. årligt.

Såfremt der indføres en enkepensionsordning for disse „ældre“ enker, forekommer det rimeligt, at der med det samme åbnes adgang for alle kvinder, der er blevet enke efter den fastsatte alder, til at hæve pensionen. Uanset at loven ikke var gældende på det tidspunkt, da flertallet af de således omfattede enker indtrådte i enkestanden, taler forholdene for, at de får hjælp, idet de på grund af den høje alder aldrig har haft de samme muligheder for at komme ind på arbejdsmarkedet, som de kvinder, der i en tidligere alder bliver enker, har haft. Dette betyder, at de beregnede udgifter skulle optræde efter en forholdsvis kort overgangsperiode.

C. Forsørgelse af enker med børn.

Ved overvejelserne om indførelse af en bestemmelse om pension til enker med børn gør der sig to hovedsynspunkter gældende. Det første af disse er, at der bør sikres enker med børn en hjælp af en sådan størrelse, at det er muligt for dem, i det omfang børnenes tarv gør det ønskeligt, at forblive